



ΕΤΟΣ 60όν

25 Μαρτίου 2012

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 13 (3069)

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Τό «ναί» τῆς Θεοτόκου στή θεία κλήση

Μέσα στήν πένθιμη περίοδο τῆς Σαρακοστῆς ὡς φῶς χαρᾶς καί ἐλπίδος λάμπει ἡ πανευφρόσυνος ἑορτή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου. Ἀπό τή στιγμή πού ἡ Θεοτόκος μέ τό «ἰδοῦ ἡ δούλη Κυρίου» ἀποδέχθηκε τήν ἐκ τοῦ Θεοῦ κλήση τῆς νά γίνει ἡ μητέρα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ὑψίστου, ἀνοιξε ὁ δρόμος, γιά νά κατεβεῖ ὁ Θεός στή γῆ καί νά σώσει τοὺς ἀνθρώπους ἀπό τό σκοτάδι καί τή σκιά τοῦ θανάτου.

Τό «ἰδοῦ ἡ δούλη Κυρίου» πού εἶπε ἡ Μαριάμ στόν Ἀρχάγγελο δέν ἦταν ἓνας τυχαῖος ἢ συμπτωματικός λόγος. Ἡ φράση αὐτή ἐκφράζει ὅλη τή ζωή, τή σκέψη καί τό φρόνημα τῆς Θεομήτορος. Ἡ Παναγία ἀπό τή σύλληψή της ἦταν ἁγιασμένη καί παραδομένη πλήρως στό θέλημα τοῦ Κυρίου. Ἐφερε βέβαια ὡς ἄνθρωπος τίς συνέπειες τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος, καί ἐπομένως καί τή φορά πρὸς τήν ἁμαρτία, ἀλλά μετά τήν ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ τή διατήρησε καθαρῆ ἀπό κάθε ἁμαρτία. Ὄταν ἀποδέχτηκε τή θεία κλήση ἀπό τόν ἀρχάγγελο, ἐκδήλωσε φυσικά καί ἀβίαστα αὐτό πού βίωνε πάντοτε, δηλαδή τήν πλήρη ὑποταγή τῆς στό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Πρωτοπλάστοι καί Θεοτόκος

Ὅπως εἶναι γνωστό, ὁ Θεός εἶχε δώσει στοὺς Πρωτοπλάστους τήν ἐντολή νά μή γευθοῦν ἀπό τό δένδρο τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ. Μέ τήν ἐντολή αὐτή ἤθελε νά τοὺς παιδαγωγήσει στήν ταπείνωση καί τήν ὑπακοή· νά κατανοήσουν βαθύτατα καί μονιμότατα ὅτι ἡ ἀρχή καί πηγὴ κάθε καλοῦ εἶναι ὁ Θεός· ὅτι ὁ Θεός εἶναι ὁ δημιουργὸς τῶν ἀπάντων καί αὐτός εἶναι ὁ μόνος πού καθορίζει ποιός εἶναι ὁ ὀρθὸς τρόπος ζωῆς· ὅτι οἱ ἄνθρωποι ὀφείλομε νά ἀκολουθοῦμε σέ ὅλα τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ὁ σατανᾶς ὅμως ὑπέβαλε στοὺς Πρωτοπλάστους τόν πειρασμό τῆς αὐτο-



ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. α' 24 – 38)

«Ἴδου ἡ δούλη Κυρίου»

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις συνέλαβεν Ἐλισάβετ ἡ γυνὴ Ζαχαρίου, καὶ περιέκρυβεν ἑαυτὴν μῆνας πέντε, λέγουσα· ὅτι οὕτω μοι πεποιήκεν ὁ Κύριος ἐν ἡμέραις, αἷς ἐπεῖδεν ἀφελεῖν τὸ ὄνειδος μου ἐν ἀνθρώποις. Ἐν δὲ τῷ μηνὶ τῷ ἕκτῳ, ἀπεστάλη ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς πόλιν τῆς Γαλιλαίας, ἣ ὄνομα Ναζαρέτ, πρὸς παρθένον μεμνηστευμένην ἀνδρὶ, ᾧ ὄνομα Ἰωσήφ, ἐξ οἴκου Δαυὶδ, καὶ τὸ ὄνομα τῆς παρθένου Μαριὰμ. Καὶ εἰσελθὼν ὁ ἄγγελος πρὸς αὐτήν, εἶπε· Χαίρε, κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν. Ἡ δὲ ἰδοῦσα, διεταράχθη ἐπὶ τῷ λόγῳ αὐτοῦ, καὶ διελογίζετο, ποταπὸς εἶη ὁ ἀσπασμὸς οὗτος. Καὶ εἶπεν ὁ ἄγγελος αὐτῇ· Μὴ φοβοῦ, Μαριὰμ· εὗρες γὰρ χάριν παρὰ τῷ Θεῷ. Καὶ ἰδοῦ, συλλήψῃ ἐν γαστρὶ, καὶ τέξῃ υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν. Οὗτος ἔσται μέγας, καὶ Υἱὸς Ὑψίστου κληθήσεται, καὶ δώσει αὐτῷ Κύριος ὁ Θεὸς τὸν θρόνον Δαυὶδ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ βασιλεύσει ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰακώβ εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος. Εἶπε δὲ Μαριὰμ πρὸς τὸν ἄγγελον· πῶς ἔσται μοι τοῦτο, ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω; Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἄγγελος εἶπεν αὐτῇ· Πνεῦμα ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ, καὶ δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι· διὸ καὶ τὸ γεννώμενον ἅγιον κληθήσεται Υἱὸς Θεοῦ. Καὶ ἰδοῦ, Ἐλισάβετ ἡ συγγενὴς σου, καὶ αὐτὴ συνειληφύα υἱὸν ἐν γήρει αὐτῆς, καὶ οὗτος μὴν ἕκτος ἐστὶν αὐτῇ τῇ καλουμένῃ στείρῃ· ὅτι οὐκ ἀδυνατήσῃ παρὰ τῷ Θεῷ πᾶν ῥῆμα. Εἶπε δὲ Μαριὰμ· Ἴδου ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου. Καὶ ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτῆς ὁ ἄγγελος.

θεώσεως. Τοὺς ἐξαπάτησε βάζοντάς τους τὴν ἰδέα ὅτι ἂν ἀδιαφορήσουν γιὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ στό ἐξῆς ὀρίζουν ἀπὸ μόνοι τους, σύμφωνα μὲ τὴ δική τους κρίση, ποῖο εἶναι καλὸ καὶ ποῖο εἶναι κακό, θά γίνουν ὅμοιοι μὲ τὸν Θεό. Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο τοὺς χώρισε ἀπὸ τὸν Θεό καὶ τοὺς ὁδήγησε στὸν πνευματικὸ καὶ τὸ σωματικὸ θάνατο.

Στὸν ἴδιο πειρασμὸ ὑποκύπτει κάθε ἄνθρωπος, ἀκόμη καὶ τὸ πῖο μικρὸ παιδί, κάθε φορὰ πού διαπράττει καὶ τὴν πῖο μικρὴ ἁμαρτία. Μὲ τὴν πράξη του αὐτὴ κατ' οὐσίαν κάνει τὸν ἑαυτὸ του ἀλλῆ ἀρχή, διαφορετικὴ ἀπὸ τὸν Θεό, ἡ ὁποία ἐπιθυμεῖ νὰ ὀρίσει κατὰ τὴ δική της κρίση ποῖο εἶναι καλὸ καὶ ποῖο εἶναι κακό. Ἀπὸ αὐτὴ τὴν πράξη πηγάζει κάθε συμφορὰ στὴν ἀνθρωπότητα, κάθε πλάνη καὶ μορφὴ εἰδωλολατρίας καὶ ψευδοῦς θρησκείας.

Ἀπὸ ὅλης τῆς συμφορῆς καὶ τῆς πλάνης ἐβγαλε τὴν ἀνθρωπότητα ἡ Θεοτόκος μὲ τὸ φρόνημα πού ἀποκαλύπτει ὁ ἀπλὸς καὶ ταπεινὸς λόγος της «ἰδοῦ ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου». Στὸ πρόσωπό της ὁ Θεὸς βρῆκε τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο πού ἀλλῆθινά τήρησε τὸ θέλημά του σέ ὅλα. Καὶ ἀφοῦ βρέθηκε στὴ γῆ ὁ ἀλλῆθινὸς αὐτὸς ἄνθρωπος, ἔτσι ὅπως τὸν ἤθελε ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς ὁ Θεός, κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἡ δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώπων, ὁ θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός, καὶ ἀποκατέστησε τὴν εἰρήνην μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ τοῦ Θεοῦ.

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἵστερα ἀπὸ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἡ Ἐλισάβετ, ἡ γυναῖκά του, ἔμεινε ἔγκυος καὶ ἔκρυβε τὸν ἑαυτὸν τῆς ἐπὶ πέντε μῆνας καὶ ἔλεγε, «Αὐτὸ μοῦ ἔκανε ὁ Κύριος κατὰ τὰς ἡμέρας, πού ἐνδιαφέρθηκε νὰ μοῦ ἀφαιρέσῃ τὴν ἐντροπὴν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων». Κατὰ δὲ τὸν ἕκτον μῆνα ἀπεστάλη ὁ ἄγγελος Γαβριήλ ἀπὸ τὸν Θεὸν εἰς πόλιν τῆς Γαλιλαίας, πού ὠνομάζετο Ναζαρέτ, πρὸς παρθένον, ἡ ὁποία ἦτο μνηστευμένη μὲ ἄνδρα ὀνομαζόμενον Ἰωσήφ ἀπὸ τὸν οἶκον τοῦ Δαυὶδ καὶ τὸ ὄνομα τῆς παρθένου ἦτο Μαριάμ. Καὶ ὅταν παρουσιάσθηκε εἰς αὐτὴν ὁ ἄγγελος τῆς εἶπε, «Χαῖρε κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος εἶναι μαζί σου, εὐλογημένη εἶσαι σὺ μεταξὺ τῶν γυναικῶν». Αὐτὴ δὲ μόλις τὸν εἶδε, ἐτάραχθηκε μὲ τὰ λόγια αὐτὰ καὶ ἐσκέπτετο τί σημαίνει ὁ χαιρετισμὸς αὐτός. Καὶ ὁ ἄγγελος τῆς εἶπε, «Μὴ φοβᾶσαι, Μαριάμ, διότι εὐρήκες χάριν ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ. Θὰ μείνης ἔγκυος καὶ θὰ γεννήσῃς υἱὸν καὶ θὰ τὸν ὀνομάσῃς Ἰησοῦν. Αὐτὸς θὰ εἶναι μέγας καὶ θὰ ὀνομασθῇ Υἱὸς τοῦ Ἵψίστου καὶ θὰ τοῦ δώσῃ ὁ Θεὸς τὸν θρόνον τοῦ Δαυὶδ τοῦ πατέρα του, καὶ θὰ βασιλεύσῃ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἰακώβ αἰωνίως καὶ ἡ βασιλεία του δὲν θὰ ἔχῃ τέλος». Εἶπε δὲ ἡ Μαριάμ πρὸς τὸν ἄγγελον, «Πῶς θὰ γίνῃ αὐτὸ, ἀφοῦ δὲν ἔχω ἄνδρα;». Ὁ ἄγγελος ἀπεκρίθη, «Πνεῦμα Ἅγιον θὰ ἔλθῃ σ' ἐσέ καὶ δύναμις τοῦ Ἵψίστου θὰ σέ σκιάσῃ· διὰ τοῦτο καὶ τὸ ἅγιον πού θὰ γεννηθῇ θὰ ὀνομασθῇ Υἱὸς Θεοῦ. Καὶ ἡ Ἐλισάβετ ἡ συγγενὴς σου, συνέλαβε καὶ αὐτὴ υἱὸν εἰς τὰ γεράματα τῆς καὶ αὐτὴ πού θεωρεῖται στεῖρα, εἶναι τώρα εἰς τὸν ἕκτον μῆνα τῆς, διότι κανένα πρᾶγμα δὲν εἶναι ἀδύνατον εἰς τὸν Θεόν». Εἶπε τότε ἡ Μαριάμ, «Ἰδοὺ ἡ δούλη τοῦ Κυρίου· ἄς μοῦ γίνῃ ὅπως εἶπες». Καὶ ἔφυγε ἀπ' αὐτὴν ὁ ἄγγελος.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέηλα, Ἀρχιμ. Εὐδ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Θεοτόκος καὶ σύγχρονη ἐποχὴ

Ἡ σύγχρονη ἐποχὴ φέρει τὴ βαρύτετη κληρονομιά πού τῆς κληροδότησε ἡ κίνηση τοῦ οὐμανισμοῦ. Αὐτὴ ἡ κίνηση, ἡ ὁποία ἐμφανίσθηκε στὰ χρόνια τῆς Ἀναγεννήσεως, μοιλονότι ἀρχικὰ ἔφερε κάποια χριστιανικὰ στοιχεῖα, ὥστόσο κεντρικὸ σημεῖο τῆς εἶναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ μέτρο τῶν πάντων. Ὅπως εὐστοχα παρατηρεῖ ἓνας σύγχρονος θεολόγος, «δὲν εἶναι δύσκολο νὰ διακρίνουμε στὴν κίνηση αὐτὴ τὴν ἀνανέωση τῆς παραδείσιας πτώσεως μὲ νέα δύναμη στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος». Ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἰδεολογία εἶναι ἐμποτισμένες σήμερα ἡ πλειονότητα τῶν ἀνθρώπων· ἀπὸ τοὺς νέους πού δὲν παραδέχονται Θεὸ καὶ ἄρχοντες, ἕως ἐκείνους πού θεωροῦν μέγα κατόρθωμα τὸ νὰ ἀμφισβητοῦν τὰ πάντα· καὶ ὅλα αὐτὰ, διότι ὅλη σχεδὸν ἡ ἀνθρωπότητα σήμερα γαλιουχεῖται μὲ τὸ φρόνημα ὅτι ἡ ἀρχὴ τῶν πάντων εἶναι ὁ ἀνθρώπινος νοῦς καὶ ἡ ἀνθρώπινη λογικὴ. «Συνέπειες τῆς νέας αὐτῆς μορφῆς πτώσεως· ὁ ἄνθρωπος ἔγινε δοῦλος τῶν κρατῶν πού ὁ ἴδιος δημιούργησε (ἐνν. κατὰ τὰ πρότυπα τοῦ οὐμανισμοῦ), τῆς ἐπιστήμης πού εἶναι πάντοτε πολὺ σχετικὴ, τῶν

25 Μαρτίου 2012: Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΚΑΙ ΑΕΙΠΑΡΘΕΝΟΥ ΜΑΡΙΑΣ

(Έθνική έορτή επί τῆς ἐπετειῶς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821).
Ἦχος: πλ. δ΄ – Ἐωθινόν: — – Ἀπόστολος: Ἐβρ. β΄ 11-18 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. α΄ 24-38.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 1 Ἀπριλίου, Ε΄ Νηστειῶν.
Ἀπόστολος: Ἐβρ. θ΄ 11-14 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. ι΄ 32-45.

ἀφηρημένων φιλοσοφιῶν καί ἰδεολογιῶν του· καί τό χειρότερο ἀκόμη, τῶν μηχανῶν πού ὁ ἴδιος ἐφεῦρε». Καί ἐνῶ βλέπει τήν καταστροφή νά ἐπικρέμαται πάνω ἀπό ὅλη τήν ἀνθρωπότητα σάν δαμόκλειος σπάθη, ἀδυνατεῖ νά βρεῖ κάποια λύση καί προχωρᾷ μοιρολατρικά πρὸς τό χειρότερο.

Μπροστά σέ ὅλη αὐτή τήν ἀπελπιστική κατάσταση ὑψώνεται ὡς πύργος ἀσάλευτος καί πνοή ἐλπίδος ὁ λόγος τῆς Θεοτόκου: «Ἴδου ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατά τό ρῆμά σου». Ὁ λόγος αὐτός κηρύττει σέ ὅλα τὰ μήκη καί πλάτη τῆς γῆς ὅτι πούθενά ἀλλοῦ δέν ὑπάρχει ἡ διέξοδος ἀπό κάθε ἀδιέξοδο καί κάθε ἀπελπιστική κατάσταση, παρά στήν ταπεινή ἀναγνώριση τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ ὡς μοναδικῆς ἀρχῆς καί πηγῆς κάθε καλοῦ. Ἔς ὑποταχθοῦμε καί ἐμεῖς πρόθυμα στό θέλημα τοῦ Κυρίου, γιά νά βγοῦμε ἀπό κάθε ἀδιέξοδο αὐτῆς τῆς ζωῆς καί νά εἰσέλθουμε στό φῶς τῆς θείας αἰωνιότητας. Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Π. Κ.

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ Λ. ΨΑΡΙΑΝΟΥ (†)

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΕΡΒΙΩΝ ΚΑΙ ΚΟΖΑΝΗΣ

Ἡ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Σέ 52 ὁμιλίες.

Κυκλοφορήθηκε σέ νέα ἐπιμελημένη Ε΄ ἔκδοσις τό κλασικό πλέον ἔργο τοῦ μακαριστοῦ Γέροντα Μητροπολίτη τῆς Ἐκκλησίας μας, πού ἀναφέρεται στό πῶ μεγάλο, τό πῶ σπουδαῖο καί τό πῶ ἱερό ἔργο, πού μποροῦν νά κάνουν οἱ ἄνθρωποι, τῆς θείας Λειτουργίας.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Παρασκευή καί ὥρα 5.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνηματικό Ναό Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὁμώνυμο Λῆμο Ἀττικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκλησις τῆς Ἁγίας καί ὁμιλεῖ ἕνας ἀπό τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἔβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἱασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
